

EDINOST

Glasilno Slovenskega političnega društva Primorsko

sv. odlični je mož.

«EDINOST» izhaja 2krat na teden vsako sredo in saboto o poludne. Cena za vsa leta je 6 gl., za polu leta 3 gl., za četrt leta 1 gl. 50 kr. — Posamezne številke se dobivajo pri opravištvu in v tračkah v Trstu po 5 kr., v Gorici in v Ajdovščini po 6 kr. — Naročnice, reklamacije in inserate prejema Opravištvo, via Torrente, «Nova tiskarna».

Vsi dopisi se pošiljajo ure frankiran. Rokopisi brez posebne vrtila in poslanice) se zaračunajo po škriki se plačuje za vsako besedo 2 kr. via Torrente. «Nuova Tipografia»; vsak mora biti se ne vračajo. — Inserati (razne vrste nazna — prav cenó; pri kratkih oglaših z drobnimi

Po volitvah.

I.

(Konec.)

Žalostno je, da je tržaško ljudstvo politično jako nezrelo; (govorimo tudi o inteligentnejših trgovcih in obetnikih, katerih število je največje v Trstu) najvažnejši stan v Trstu nema v politiki samostalnih pojmov in postane navadno žrtva političnih doktrinarjev, kakoršni so posebno naši advokatje.

Bili so časi, ko je v Trstu vladal jako konservativen duh in to so bili časi najlepšega napredka našega mesta; ali pred 25 leti se je tukaj ustanovila po prizadevanju nekega odbora za odrešenje v bližnji Italiji, stranka, katere začetniki so bili mladi advokatje. Ti ljudje so kmalo imeli svoj list, v katerem so v prvi vrsti zagovarjali zgodovinske pravice Trsta in pa izključivo italijanski značaj mesta. Ta stranka advokatov se je 10 let borila za večino v mestnem zboru in uprav leta 1870. se jej je posrečilo, da je prišla popolnoma na krmilo. Mej tem časom je aranžirala tudi rabuko od leta 1868., kar jo je v javnem menenju še bolj utrdilo.

Ubogemu ljudstvu so se dopadale teorije o svobodi, zgodovinskih pravicah itd., katere so mu advokatje razlagali v svojih listih. Tržačan se je tem ljudem popolnoma udal; ali v svojo veliko škodo. Uže nad 15 let je, odkar lahonska stranka v Trstu gospodari; najmogočnejša je bila, ko je glasoviti Hermet, mož, dober govornik, a nič drugega, zvonec nosil. Tržaško ljudstvo po advokatih naučeno na «frazo», je bilo lahko voditi za nos. Ali kaj je to koristilo Trstu?

Možje, ki so razpolagali čez mestni žep, pitali so ljudstvo s frazami, z mestnimi dohodki pa ravnali tako, da si je marsikateri mestni sve-

tovalec napolnil svoj žep, in da so mestni uradniki in mestni svetovalci živeli in še živé, kakor bi bili rojeni milijonarji. Pri koritu je dobro biti, in večini rudečih mestnih očetov je več mar za korito, nego pa za svobojščine, kajti v 15 letih so ti gospodje zaračunili nekoliko milijonov gold. (kakor to ital., v našej tiskarni izhajajoči list «Il Soldo» se številkami dokazuje), ne da bi se znalo, v kako korist. Večne študije za eno in drugo reč so debela plahta, ki menda marsikaj pokriva.

Gospoda, ki pa razpolaga čez mestni žep, razpolaga naravno le v svojo korist in ker je naš župan rudeč, godilo se je, da je ves mestni aparat pri zadnji volitvi moral delati za Mauronerja, in ker se zna, da je Mauroner potrosil za zadnja volitve več od 20.000 gold., katerih pa sam ni imel na razpolaganje, sumi se po vsej pravici, da je šlo vse to iz prepovedanih virov.

Stranka, pri kateri ni niti sluta o morali, posluževala se je tudi nemoralnih sredstev v dosego svojih namenov; denar in sleparija, prevara imela je pomagati, kder ni bilo pravnega naslova. Lahoni pa so se na svoja nemoralna sredstva tolikanj zanašali, da so kakor iz oblakov padli, ko so zvedeli, da je Mauroner tako strašno padel. Vidi se iz tega, da ne znajo niti dobro računati, in da ta stranka je uže blizu popolnega propada, da bi le nastopila druga odločno patrijotična stranka, katera bi na svoj prapor zapisala dejansko enakopravnost, pa ne take, kakoršno predstavlja «Associazione politica Triestina», ki misli, da je uže vse storila, ako je odbila od sebe sum, da ima zveze tudi se Slovani. S kratka: zadnje volitve za državni zbor so pokazale vso zmedenost političnih razmer v Trstu in pokazale tudi, da je

potrebno, da vlada sama upliva na to, da se ustanovi patrijotična stranka na zdravej podlagi, katero bodo vodili odločni in pametni možje, a ne duševni pritlikovci, in ljudje, ki poleg kramarstva ne poznajo ničesa.

Ako vlada tukaj ne umeje svoje naloge, bode sčasoma Trst res veliko škodo trpel, kajti lahonska stranka je odgojila v mestu nek duševni proletarijat, katerega more fanatizirati celo za najneumnejše stvari, kakoršne smo doživeli te dni in katere delajo trgovskemu mestu največo sramoto.

Da se pa to žalostno stanje lahko odstrani in hitro zboljša, pokazala nam je baš zadnja volitev, dne 7. t. m. Z magistratovim pritiskom, z vsemi zvijačami in pri vsem tem, da skoro večini podružnikov (consorti), kateri so imeli volilno pravico, magistratovi sluga niso izročili volilnic, k ljubu vsem tem zvijačam — je vendar tudi meščanov več glasovalo za Nabergoja, nego pa za Mauronerja, in to govori jasno, da se je velik del rokodelskega in sploh delalnega ljudstva uže naveličal prazne fraze, pokrivajoče zlorabljenje mestnega žepa. Vlada naj bi ta položaj izkoristila prej ko mogoče. To se pa zgodi, ako se enkrat definitivno reši prašanje volilnega prava v Trstu, katero prašanje je jako zmedeno, pa je prišlo vsled zadnje volitve bliže svojemu, našej stvari ugodnejšemu rešenju. Našim Lahonom gre v prvi vrsti za mestni žep. Ta žep pa jim najbolj varuje četrti mestni volilni razred in tega prav lahko Slovenci rešijo na srečo in boljšo bodočnost Trsta. Videant consules! Zadnje volitve so nam in vladi bile jako koristne, ako se hočemo prvi, posebno pa druga iz njih učiti.

Ali nam Slovincem so posebno utrdile moralno moč za prihodnje velike boje.

Lamentacije.

I.

Po okolici vre — čuje se od povsod, kar pa ni meniti, da se sedaj kaj slabega kuba, ampak da se je po njej zasvetilo ter da se je zavednost povzdignola. To veseli gotovo v srce vsakega narodnjaka, ki si je zmiraj prizadeval s perom, besedo in dejanjem, da se narodna zavest, spoznanje pravic v tržaški okolici razširi, da se ljudstvo probudi in pokaže, da ni na zadnji stopinji mej vsemi, da noče na dalje robovati in se priklanjati tujcem, ki mu prekanjeno dosti obečajo, dajo mu pa le mrvice, ko so dobro za se ohranili.

Nekdaj so se okoličani možem, ki so tukaj narodno ledino jeli orati, nekako protivili ter jim niso dosti zaupali misleč, da mora vse ostati na onem mestu, kakor je bilo tedaj, da je okoličan ustvarjen zgolj zato, da laške tržaške prebivalce slepo sluša, mestni blagajnici pa davke plačuje. Za resnico, laški sodeležani, ki imajo v rokah mestni magistrat, delali so ter še delajo s podložnimi okoličani kot Turek z svojo rajo ali svinja z mehóm. Ne očitajo jim sicer, da okoličanom previsoke davke nakladajo (davke namreč, ki gredo v mestno blagajnico), smelo trdimo, da se ti nebodi jih treba vendarle preveč šopirijo nad ubozimi okoličani ter da so se jih dozdej zadnji nekako ball, pustivši jih, naj počenjajo, kar jim ljubo.

Tako so nedavno razširili mestni pomenj v svojo (mestno) korist; ne bode dolgo, ko bodo skušali okolico, ki jim sicer zdaj mnogo ne donaša, odtrgati od mesta, naj se z bornimi svojimi močmi sama vlada. Oh, kako slabo so učinili tedaj, ko se je imela okolica od mesta ločiti ter postati samostojna, da se niso od teh nasprotuežev odtrgali!

Ali kaj pomaga stokati za mrtvim: ločiti se je nam treba od njega in ne ostane nam drugega, nego spomin nanj. V onih časih potreba je bilo mož, ki bi okoličane spodbujali in jim odprli oči, ali ne samo enega, temveč mnogo in iz srede okoličanov samih! Bil je sicer kdo, ali ni zadostoval, kder je otrpnelost in nevednost prevelika, ni se jej možno z uspehom

PODLISTEK.

Narodne pripovedke.

Iz Spodnje Štirskke.

XIII.

Pred mnogimi leti je bil nek mož uže več sto let star nekde v devetaj deželi. To zavze tadanji ondotti cesar; želi vedeti, kakošna je življenje tega moža, pošle svojega poslanca do njega. Ta gre in ko k starčevej koči pride, najde sina onega starca; kateri po vseh četirih čez prag one kočice kobaca vsled onemoglosti in starosti. Si ti gospodar? praša došli poslanec carjev. Ne, odgovori ta, moj oče je, ki prav sedaj v nlevu konje češe. Poslanec gre in res najde očeta, kateri konje češe; začudi se, ko zagleda starca, kateri je imel bele lase kot kodelja, a vendar bil še krepak, kakor mož najboljših let. Starec sname kučmo z glave ter se nenavadnemu gospodu globoko prikloni. Zdaj pove poslanec, da je dobil od carja ukaz, zeznati kakovo je bilo njegovo življenje. To vam lahko na kratko povem, odgovori starec. Tri leta — tri dni — vsako leto dvakrat; s tem je življenje moje razloženo.

Poslanec se vrne k cesarju in mu poroči, kar mu je starec povedal. Več dni so premišljevali besede tega starca, pa

niti učeni in modri možje niso mogli razložiti pravega pomena teh besed. — Sedaj se cesar sam napoti k starcu, ter mu zapreti: Če ne pove, in ne razloži besed, ukaže ga obglaviti; starec kakti podložnik njegov se ne upa gospodu svojemu ustavljati in mu razloži one besede.

Car mu reče: »Da tega ne sme povedati nikomur, dokler ne bo njega dvanajstkrat videl. Ko pride car domu, reče poslancem: To ste slabe pameti, če tega ne veste. — Zdaj gre zopet oni poslanec prašat starca, pa tako, da car ni znal; pride in ga spet najde ko konje »čese«; pove, zakaj je spet prišel. Ponudi starcu dvanajst zlatov, če mu pove, kako je življenje njegovo in razloži pomen besed, katerih ne morejo razložiti ni učene glave. Starcu se zlati dopadajo, in on pove in razloži.

Poslanec pride domu, gre k svojim tovarišem, kateri še niso uznanili onih besed starčevih; ta poslanec se zdaj naglo oglasi ter v pričo cesarja in svojih tovarišev in drugih reče: Jaz uže znam, kakošna je življenje tega starca, vsi se oglase, naj pove.

On pa reče: Poslušajte. Ta človek nikdar »od tri leta mlajšega vina ne pije — od tri dni mlajšega kruha ne je — in dvakrat vsako leto spoved opravi. S tem so vam dovelj razložene besede tega starca, katere so vam glavo belile. Cesar dobro vedoč, da ta poslanec ni teh besed sam raztolmačil, marveč da mu jih je stari

dedec povedal, gre k starcu in mu očita, da je zapoved prelomil. Starec ponižno vrže dvanajst zlatov, dobljenih od carjevega poslanca na mizo ter reče: Vladar, tu je dvanajst zlatov, dvanajst vaših glav, ker vsak zlat je imel carjevo podobo, jaz jih dvanajstkrat vidim. — Car se obrne in gre proti domu. — Iz tega se imamo učiti, da moramo zmerno in redno živeti, svoje strasti krotiti, Bogu in carju zvesti biti; če hočemo srečno in dolgo živeti.

XIV.

V starih časih je bil nek gospodar, kateri je imel hlapca; nekega dne poda gospodar hlapcu kos subega kruha, trdega kakor kamen ter mu reče: Tu imaš kruha, idi v »šumo« in nama nasekaj drv. Jaz pridem z vozom, da bova domov peljala; hlapec pa reče: Oče, to mi bo pač malo kruha, pa ta še je tako trd, da se bojim, da se mi ne bi zobje okrhali. Gospodar pa pravi: Saj je sub; kadar ga poješ, naplj se, pa boš sit. On gre, vzame sekiro in podere suho jelšo, vrže jo v r lako, katera se je blizu tam nahajala; leže na trebuh, ter svoj suhi kruh grize.

Pride gospodar z vozom in ga pita, kde je kaj posekal; on pokaže: Pa to je premalo, reče gospodar: Ali oče! saj je v mlaki, pa suha je; naj se napne, pa bo za en voz. Gospodar jezen vzame sekiro in drv naseka, hlapec pa pravi: Kaj ste jezni, oče? — mar nisem prav storil? — saj ste vi tudi rekli, ko sem pravil, da mi bo

kruha premalo, da je sub, naj se napijem, pa bodem sit, držal sem se vaših besed in enako storil. Zdaj sta dva naložila; gospodar reče hlapcu: Peljaj sam domu, jaz ostanem v šumi, da še več nasekam, ker ti nisi za to delo; ko pripelješ domu, zmetaj z voza in se vrni; pa deni prednja dva zadaj, zadnja pa spredaj, ker bil je z štirimi konji. — On zmeče z voza in dene prednja konja zadaj k sori prime za vajeti in začne »foratia in biti, pa nič ne opravi ter nikamor ne pride, ker se z mesta ganoti ne more. Gospodarju se uže dolgo vidi, da se hlapec ne vrne, pa gre gledat, kaj dela; misli da se mu je kaka nesreča zgodila. Kaj delaš? mu pravi; ali oče! saj ste mi tako rekli, naj predna konja zadaj denem in jaz sem vas slusal. Gospodar jezen še bolj od prvokrat spravi konje v reč in hlapcu reče; naj nobene besede več ne govori ter se mu hudo zagrozi; gospodar sede spredaj na kola in četvorico »fora«, hlapec pa zadaj sedi.

Ko malo od doma prideta, izhije hlapec »linek« (to je železni klinec, ki kolo na osi vzdržuje), kolo začne z osi lezti če dalje bolj, in na zadnje ga izgubita. Hlapec je to dobro vedel, pa ni hotel in tudi ni smel povedati, ker mu je gospodar rekkel, da ne sme nobene besede govoriti. Prideta v šumo, gospodar zapazi, da majnka kolesa, kar se je tudi na zemlji dobro poznalo, ker rezala je gola os globoko v zemljo: Kde imava kolo? zarenči gospodar nad hlapcem. Ali, oče! doma sva ga iz-

ustavljati, ampak zadovoljiti se je treba z malim.

V novejšem času se je, kakor znano, samozavest slovenskih okoličanov za nekoliko povišala in upati je, da v tej tudi ostanejo in se ne izdajajo za boren kralj-car, kakor se jih je dozdaj mnogo.

Slovenec sem! Tako je mati dejala... Slovenci smo! udje malega ali vedrega naroda; svoj jezik imamo, ki je pa malo spoštovan od drugih narodov, a to čislanje in spoštovanje od strani družih narodnosti si moramo preskrbeti sami z vstrajnostjo, zavedanjem lastnih pravic, ponosom na našo narodnost. Le tako, verjemite nam, bomo tudi lepo gledani in, čeprav ne hvalisani, vendar pa od hvalevrednih in pravičnih mož drugih narodnosti spoznani za zveste in skrbne.

Kaj morejo okoličani se zavedenjem in navdušenjem storiti, pokazali so pri zadnjih volitvah, pokazali so namreč, da da so še čil narod, ki bode od sedaj vedel se zavedati, ki se bode sovražniku upiral, prepričan, da mu zadnji le išče odnesti še one mrvice državne enakopravnosti, ki so mu puščene; šel je hrabro v boj dobro vedoč, da ni vse eno, jeli teptan in zatiran, jeli njegov jezik čisljan ali zaničevan. Prvi korak je storjen: zdaj pa napred!

In kaj si mislite o kriku, ki so ga nasprotni Italijani vzdignoli po dokončanih volitvah? To ni krik in žalovanje, ki ga ima stranka, katere kandidat je za ogromno večino glasov propadel, ampak ta krik je enak onemu, ki izide za lakot umirajočemu. Izvolili so si svoje tri poslance v državni zbor iz svoje srede, svoje narodnosti, o katerih pa ne misle predobro, ker mlačni so po njih menjenju in gotovo ne bodo v državnem zboru predlagali železnice (kar je v sedanjih časih v navadi), ki bi preko velike luže sklepala laško škornjo s tukajšnjimi iredentovci ali boljše polentovci; tudi jim iz Beča ne prinesó pod pazduho laškega vseučilišča, ki naj bi imelo namen gojiti bodoče ministre za Italijo.

Torej še z svojimi poslanci niso zadovoljni; kako naj bi bili pa z našim, ki je naše krvi ter se poteza za pripoznanje enakopravnosti nam Slovincem, ki imamo, četudi smo majhen narod, do nje vendar le pravico. To bi bil absurdum. Navajeni kvakati in na vse grlo kričati na vse, kar po slovanskem diši, naj bi sedaj molčali, ko smo jim republikanca Mauronerja iz višine preljubljene njihove Cikorje vrgli, ko smo se naudušili in sklenoli posvetiti vsakteremu, ki bi se predrznil nam kratiti, kar nam gre po božjem in človeškem pravu? O, gotovo ne bodo molčali in uže zdaj ne molče o tem, ampak razjarjeni so in od jeze škripljejo s zobmi, ali vse zaman. Šest let bode moral gospod Mauroner svoje kamenolome nadzorovati in svoj žolč izlivati na svoje delavce, predno napoči dan ko — štrbunk! — pade še mnogo globokejše, nego pri sedanjih volitvah, ako se le še zdrzne na volišče kot kandidat postaviti.

Ni se tedaj čuditi, da nam Lahi (in to zagrizli in liberalni (?), progressovi ali

gubila. Zakaj pa si povedal? Nisem se upal: ker ste rekli, da moram molčati.

Takoj idi po njega in ga prinesi sem: Ali, oče! nesti ga ne morem, ker je preteško, če pa ga bom kotal, pa me še dalje ne bo nazaj. Gospodar mu pravi na to: No pa vzemi najjačjega konja, da ga na konji prineseš. Hlapec pride domus konjem in izbije špico iz potača, ker drugače ga ni mogel na konja vzdignoti; natakne ga konju na ščujak in potem ono špico zopet zabije, in sedaj hajdi nazaj. Prinese kolo na konji, kakor mu je gospodar zapovedal, v šumo; ali sedaj začenjata kolo jemati z šinjaka onega konja, pa ga nista mogla z njega spraviti; hlapec pa ni hotel povedati, kaj je storil doma s kolesom, da je špico izbil. Gospodar ga praša: Kako si pa naložil kolo? Hlapec: Jaz ne vem; gor je šlo, dol pa ne gre; gospodar mu spet pravi: Kako pa bova zdaj na treh potačih peljala domov? Hlapec: Oče! konju glavo odsekajva; gospodar: Kako pa bova s tremi konji peljala drva domov? — Oče, lažje bova s tremi konji drva domu peljala, nego pa na treh potačih. Hlapecovo obvelja; in najjačjemu konju glavo odsekata. Ko pa drva domov pripeljata in vrh drv konja, zadere se žena: Kaj sta storila, oba se mi poberita od hiše, ter klepeče, kakor bi vodó spuščal na mlinska kolesa. Gospodarju se to preveč zdi in reče hlapcu: Vzemij svoje stvari ter se poberi od mene, vrazjaduša!

(Konec prih.)

lačni pri «Alabardi», «Albi», «Dipendentiju» in drugi takej gomazni sodelujoči Lahi, ker več sort jih je več ali manj rudečih), zavidajo edinega posianca, Ivana Nabergoja, ki bode vestno in nepristransko zastopal kolikor mu bode mogoče svoje volilce, naj si bodo katerekoli narodnosti.

Politični pregled.

Notranje dežele.

Državnozbornske volitve so bile zadnji teden izvršene. Kakšen je njihov izid? Mi menimo, da je vlada lahko z njimi zadovoljna in da tudi konservativnej stranki ni neugoden, če tudi se je nadejala večjega uspeha. Ojačili so se vsekako one stranke, ki vlado podpirajo, opozicijske stranke pa so na zgubi. Vrste na desnice so se okrepile in enoliko so zgubile one na levici. Pri volitvah se je posebno jasno pokazalo to, da mej avstrijskim prebivalstvom zaupanje do levici zelo pojemlje, ker v več krajih, kder so bili pred šestimi leti levičarji skoraj soglasno izvoljeni, dobili so ti pri zadnjih volitvah le nezdavno večino. Mož izmej skrajne opozicije je bilo izvoljenih malo, a ti bodo prav levici delali večjo preglavico, nego desnici in vladi, ker so odcepki prve. Coroninjev klub je ostal, kakoršen je bil doslej, in temu se pridruži nekoliko divjih; ta klub utegne biti najnestalnejši, ker omahoval bode mej levico in vlado, prvej se nerad popolnoma odpove, drugej se pa zopet ne bo postavljaj po robu, ker vidi, da to ne bi v prid bilo deželam, katere poslanci tega kluba zastopajo. Mala antisemitsko-demokratska stranka bo brez dvoma večkrat glasovala z desnico, nego z levico, ker demokrati so sploh pošteni ljudje in se jim gnjusijo taka dela, kokoršnih imamo mnogo očitati levici. Ni dvoma, da bo dr. Kronaweter zopet hudo šibal levičarje zaradi njih vladohlepnosti, da jim bo očital, da imajo svobodo le zase, za druge pa slepo pokorščino, da delajo le v lasten dobiček, ne pa v blagostanje avstrijskih narodov. Lienbacherjev klub ima le tri može, ne ostane mu tedaj družega, nego da se oklene desnice. Rusini imajo le enega poslanca; Poljaki in Čehi pa so se združili okrepili. Iz vsega tega smemo sklepati, da bo novi državni zbor hodil po istej poti, kakor zadnji državni zbor in da se tedaj tudi vlada v prihodnjih šestih letih ne premeni. Mladi Plener bo tedaj moral še čakati.

V gosposko zbornico, kakor se šliši, bosta neki poklicana Stremayr in baron Petrinio.

Na Dalmatinskem je Lahonstvo popolnoma pobito, hrvatska narodna stranka je pri državnozbornskih volitvah zmagala na vsej črti; vseh devet poslancev je poročilo grofu Hohenwartu, da so mu na razpolaganje. Nič niso opravili Lahoni, če tudi se jim je pridružila srbska stranka; ta nenaravna zveza je pač obžalovanja vredna; ker je Srbom nečastna pogubonosna. Srbi naj se družijo z brati, s prijatelji svojega naroda, ne pa z onimi, ki delajo na to, da ga zatró in zamoré. Naj bi jih ta zasluzeni propad zmodril in privedel na pravo pošteno pot. Mej Lahoni v Dalmaciji je vsled njihovega propada strašno vpitje; draženjei nezasišano obrekovanje; Lapena, ki je še v soboto zvečer mislil, da zmaga v velikem posestvu, hotel je, ko je opolunoči zvedel, da je propal, kar brez odloga na Dunaj odpotovati, da tam vse svoje pristaše na noge spravi, a pozneje se je premislil, morebiti se je zbal, da se njegovo rogoviljenje vendar le zajezí i se mu lahko poplati — s plavo polo.

Na Dunaji so zopet prišli na sled velikej tatvine. Karol Harres, menjičnega oddelka splošne depositne banke, načelnik izneveril je nad 80.000 gld. na škodo te banke. Vsled tega so zaprli njega in še dva druga, ki sta na sumu, da sta sokriva. Harres je zatrgal v malej loteriji okoli 150.000 gld.; to je policija opazovala in iz tega je prišla tatvina na dan.

Železnica iz Mostara v Metković se je 13. t. m. slovesno odprla. Vlak se je iz Mostara odpeljal zjutraj ob osmih ter dospel ob desetih v Metković, kder so ga prebivalci naudušeno pozdravili.

Iz Hrcegovini se izseljujejo tisti Muhamedani, ki so pod turško vlado živeli od ropa, posebno od živeža, kateri je bil namenjen za turške vojake, pa so ga oni navadno poropali. Ker zdaj ob ropu ne morejo več živeti, zato se izseljujejo.

Vnanje dežele.

Mejnarodna sanitetna konferenca v Rimu je bila 13. t. m. zaključena. Avstrijski poslanec je predlagal, naj se 16. novembra zopet snide, kar se je skoraj soglasno sprejelo.

O angleškej ministerskej krizi imamo ta le poročila. Gladstone je 12. t. m. v spodnjem zbornici naznanil, da je kraljica sprejela odstop ministrov in k sebi poklicala Salisbury-a, ki je zdaj pri kraljici. 13. t. m. pa poroča «Standard», da je Salisbury prevzel kraljičino naročilo, naj ministerstvo sestavi.

15. t. m. se poroča uradno, da je Salisbury sprejel naročilo, naj sestavi ministerstvo. «Times» dostavljajo, da je storil to pod pogojem, da večina spodnje zbornice do prihodnjih volitev, ki bodo meseca novembra, ne bode delala težav novej vladi. V «Morning Post» je Salisbury izjavil, da bo Gladstonove dogovore gledé Avfganistana spoštoval, v Egiptu pa energično postopal. — obe zbornici ste seje do petka odložili, ker do tega dne utegne Salisbury ministerstvo sestaviti.

Iz Sudana se preklicuje vladno poročilo, da je Kasala pala Mahdiju v oblast. Temu nasproti pa se trdi, da je vstal zopet nov Mahdi iz roda Ahabitov, ki ima uže mnogo privržencev.

V francoskej poslanskej zbornici je mornaričin minister 15. t. m. naznanil, da je 11. junija admiral Courbet umrl. Seja se je vsled tega v znamenje žalovanja odložila; vzela ga je zolčna vročica, navadna in zelo nevarna bolezen na bregovih vzhodnje Azije.

DOPISI.

Iz Barkovelj 15. junija. Za tržaške Slovence znameniti dan 7. junija 1885 je bil i za našo selo nekako znamenit. Ko se je v nedeljo 7. t. m. zvedelo, da je zmaga naša, zagrmel je v Barkovljah gromovit «živio», da se je zemlja tresla. Enako morejo zavriskati le hrabri vojaci po končanem ljutem boju. A tudi po morju pred Barkovljami so kričali ribiči «živio», ter ukali, da se je daleč tja po «našej Adrijii» razlegalo. Pevci so začeli peti cesarsko himno. Po končanem veselju, uže pozno v noč, zbrali so se Barkovljanski narodnjaki pred stanovanjem našega «nebodisigatreba» capovila ter pričeli vpiti: «Strani s capovilo, strani s čičem!» A da jih capovila lože razume, pristavili so v italijanščini: «A basso capovilla, abasso il čičeo». Ako je v omenjenem tičku res kaj možatega, moral bi sam odstopiti, ker vidi, da se mu ogromna večina domačega ljudstva protivi.

Po minulih volitvah je v Šalobardi dan na dan čitati napade na vrle naše okoličanske može. Imenovani list napada tudi našega č. g. župnika ter pravi, da se je on ob času volitev skozi tri srajce spotil. To reč je gotovo capovila Šalobardi poročil, reči moramo pa, da je gola laž. Našemu č. g. župniku ni bilo treba se pri volitvah potiti, kajti on je dobro vedel, da bodo volili vsi volilci, spadajoči pod njegovo faro, edino le g. Nabergoja. Kakor pa je vsacemu dušnemu pastirju spodobno, rekel je volilecem: «Volite moža, kateri spoštuje našo vero, našega carja i kateri tudi ljubi našo milo slovensko domovino». Te besede, katere je govoril naš župnik s krepkim in povzdignenim svojim glasom, napravile so prijeten vtisek na vse Barkovljanske volilce, in ko bi jim bili agenti cikorijske petake pod noge metali, naj Mauronerja volijo, ni jedel ne bi jih bil pobral. Barkovljanski volilci so se držali besedi svojega spoštovanega g. župnika. Ne ve se skoraj za nobenega pravega Barkovljana, kateri bi Mauronerja bil volil. Naš capovila ni si upal dosti na javno. Le bolj na skrivnem je služil cikorijski z asistenco svojih dveh neomahljivih privržencev tujcev, z Intrigotom in Fragolo (Sangue purissimo Italiano di Vipacco).

V nedeljo 14. t. m. je bila pa v Barkovljah procesija sv. Rešnjega Telesa. katero je vodil č. g. župnik z asistenco dveh družih č. g. župnikov. Da je bilo v procesiji vse lepo ter vse v najlepšem redu, ni mi treba niti omeniti. Vsa hvala zato neutrudljivemu g. župniku. Petje novega Barkovljanskega pevskega zbora je bilo vredno največje pohvale. A tudi domači godci so svojo nalogo dobro opravili. Tržaški magistrat je poslal dva svoja uradnika kot zastopnika k procesiji. Zloglas-

nega capovila pa ni bilo pri procesiji. Domači so ga pa videli v njegovej botegi, ko je svojim vernim gostom žganje prodajal. Ker ga pa, kakor sem rekel, pri procesiji ni bilo, pravili so si Barkovljani, da župana danes po trebuhu grize. Nič ne de, ako ga pri procesiji ni bilo. Saj je dobro, da oni človek, koji ne vidi vse leto cerkve od znotraj, še imenovani dan doma ostane. Od druge strani se pa sliši vest, da je capovila razžalil ves Barkovljanski pevski zbor na zelo surov način. Pevci so mu pa nekda pretili, da ga vržejo iz vrst procesije, ako se tam pokaže. I capovila se je bal krepkih pesti barkovljanskih pevcev ter rajši doma ostal. Sploh se pa zadnje dni vedno v svojej «petešariji» kot jež po zimi v brlogu tišči. Svoje brezvestvo je pokazal capovila očitno na dan pred Božičem. Rekel je namreč ljudem v tržaškem dijalektu: «Danas se kuha na mojem ognjišču meso kakor vsak dan. Ribe so danes uže zavržek». Oj ti ubogo človeče! Kaj si bil pa ti, ako ne zavržek ko si se lačen iz Istre priklatil? Capovila je pokazal javno svojo mlačnost do vere i tudi do Avstrije, kar se lahko dokaže.

Vrlim Barkovljanskim veljakom rodoljubom daje najrše primke ter zaničava narod naš. Žato svetujem Barkovljanskim možem, naj nemudoma store potrebne korake, da se capovila za zmirom iz naše vasi odpravi. V tem obziru bi morali vrle naše Križane posnemati. Ker vemo, da bi na magistratu nič ne opravili, obrnejo naj se na vlado. Naj bi se vsa Barkola proti Barkovljanskemu «šnopsarju» podpisala. Barkovljani! Čas je menda uže, da odpravite iz svoje srede človeka, katerega vsa Barkola sovraži. Poskrbite, da bode vam županil mož, kateri bode spoštoval vašo vero, vašega cesarja i sveto vašo domovino. Poskrbite, da vam bode županil mož domačin, kateri vam bode v vašem jeziku govoril i kateremu se ne bode treba «do tal» odkrivati. A tudi slavna vlada bi morala skrbeti, da se ta plitček odpravi. Saj dobro vemo, da jej je znano njegovo početje. Drugiče se v Barkovljah lahko izgredi proti capovili prigode.

Iz Trebič dne 14. junija. — Polna dva meseca smo imeli le en zvon v zvoniku, ker dne 13. aprila smo poslali dva prav stara zvona v Ljubljano gospodu Samasi, da ju je prellil v dva nova zvonova. — Eden teh dveh zvonov je bil star nad 250 let, eden pa še več, kakor usno sporočilo pripoveduje, bil je mali zvon iz samostana, ki je nekda stal na vrhu Fijačke nad S. Ivanom, o katerem samostanu še zdaj pričajo stare razvaline na omenjenem vrhu. Včeraj dne 13. junija pa je ljudstvo od ranega jutra praznovalo in željno pričakovalo, kdaj se oglasita nova zvonova, ko je ob 4. uri popoldne bilo delo dokončano, začela sta se v prvo v našem zvoniku glasiti lepodoneče nova zvonova, tako lepo in milo, da je vsacega poslušalca v srce ganilo, da je dočakal tako lepo ubrano novo zvonjenje.

Bili smo ves teden brez zvonjenja, kakor v puščavi; da je pa ljudstvo imelo pravo veselje do tega, priča nam to, ker se je v kratkem času v našej majhnej duhovnjiki velika svota denarja nabrala.

Nekateri okoličani in celo zunaj naše okolice so nas krivo sodili in večkrat celo napadali; da smo cikorjaši. A na dan volitve smo to sramoteno dobro zavrnil, prišli smo vsi — 100 nas je volilcev — vsi do zadnjega prvi na volišče in glasovali vsi brez izjeme za tistega, kateri je vreden, da zastopa našo stiskano okolico, kakor jo je zastopal na Dunaji vže 12 let in bil pravičen vedno svojim volilcem, Bog ga živi mnogo let!

Šempas 14. junija 1885. — Človek bi menil, da v tej vasi in sploh v tej okolici, iz katere časniški dopisi so bele vrane — mislil bi, da je tukaj vse v lepem redu in blišču, ker našo vas uže tako Lahoni gorniki nazivljejo «Bel passoa», a motil bi se; ker spoznal bo takoj na prvi pogled, da ni tako, videl bode, da naša občinska skozi vas držeča cesta je silno v slabem stanu in da na več mestih rebra kaže in če popraša, kdaj je bila slednjč v redu, vsakteri mu pove, da ni bila, od kar jo je vlada leta 1852. občini izročila, le samo enkrat v dober stan postavljena in sicer za časa, ko je županoval nepozabljivi M. P., kateri je znal kot nekdanji okrajni sodnik postaviti o priliki dobro izkoristiti. Kaj pa, o drugih občinskih kolovozih po našej širnej županiji še omeniti ni treba, vse črte so skoro brez izjeme v pravem pomenu besede potoki, nobeden se ne briga za dobro zdrževanje, še manj pa tisti, ki bi moral skrbeti po pomenu občinske postave za varno in lahko obvevanje po istih in da bi zanikerneže v zmislu za to izdane deželne postave šlil k dolžnosti z najskrajnejšimi sredstvi, ki so mu na razpolaganje.

Vsi naporí do danes so ostali brezvspešni, če se je namreč ta ali oni občinar pismeno ali uatno pri političnej gosposki pritožil, k večemu se je dalo razglasiti, da kdor bi v 14 dneh ne popravil svojega deleža na tej ali onej črti, da se popraviti na njega stroške; misliš, dragi čitatelji, da po tem ukazu je bilo vse v redu? kratko

nikar ne (vestni in pošteni občinarji to storé brez nikakih opominov takoj, kadar tirja potreba). Občinski načelnik potem, ko je doba v razglasu postavljena minola, gre in z dotičnim podžupanom, v kojega okoliš spada razglasa cesta, premaršira isto in vse ostane po tem pri starem; potem ni čuda da je enkrat dopisnik iz Vitovlj v »Soči« pisal, da njih deca ne more redno obiskovati šole v Oseku po takih potih, katere je isti »kozje« imenoval, posebno pa še takrat, ko pretržejo zvezo deroči potoki, koji nemajo skoro nobenega umetnega pretoka.

Nadejal sem se pri za njih starešinstvenih volitvah, da bode sedajni takrat izvoljeni g. župan bolj energično o teh in enakih zadevah v blaginjo občine postopal, bolj nego njegovi predniki, posebno pa ko ima izvrstno moč v občinskem tajniku, kateri je kos v marsičem in ki zna marsikatero stvar dobro izvršiti, samo da mu dopuščajo okoliščine, torej iz vsega tega ne vem in nemoremo sklepati, kdo zadržuje ali pa noče opravljati teh prekornih dolžnosti: g. župana pa poznam, da ne sega prerad v sršenovo gnjezdo, pri vsem tem ko dobro ve, da ga ni še do sedaj nobeden opiknil in za drl žela jeze v njega; torej na delo! Združimo se, da postavimo naše občinske ceste v dober rabljiv stan, za nemarneže pa se obrnimo do pristojne oblasti prve ali druge stopinje, da nam pomore in prisili nemarneže k dolžnosti, naj si bode kateri koli, in če bode še dolgo ta nesrečna popustljivost pri vršitvi tako svetih opravil — vladala, nas potolaži to, ker predno mine leto dni, bodo nove volitve tukajšnega občinskega zakonodajstva (starešinstva) razpisane in takrat, če nas Bog živi, vrli volilci (pa ne Hohenlohevc) držimo se, vam kliče vaš Obat.

Iz Štorji na Krasu dne 14. junija. — (Zadnji Divaški semeni dne 26. maja.) — Ko sem se napolil z svojim tovarišem po opravljenih od državne ceste iz Koblake skozi Žerje, šinol mi je v glavo na tej grdi cesti dopis iz pod Skratljovce v Edinosti od dne 4. aprila t. l., kako se tam vrli Vipavci močno trudijo za nove ceste; čast in slava takim možem, ki tako za napredek skrbé pri nas na Krasu, posebno v Sežanskem okraju so bile uže pred petdesetimi leti, pod nekim g. Tolmincem, ki je tisti čas bival v Sežani, od vasi do vasi tako lepo ceste vrejene, da se je vsak gospod brez skrbi po njih vozil. Od kar pa se je okrajni cestni odbor ustanovil, ne gleda noben več za popravo občinskih cest, saj vendar moramo vsi za ceste davke plačavati, tudi tisti občinarji, ko nikdar iz skladovnimi cestami v dotiko ne pridemo, posebno naša županija Štorje in Kazle in še druge vasi, ki pod županijo spadajo. Rabimo jih le če kdaj ob velikej suši na Reko v mlin peljemo, ker sicer v Rašo v mlin hodimo, pa še tistikrat nismo življenja varni po tej grdej cesti od Koblake do Povirja, ker je tako razkopana, da se lahko voz na človeka zvrne. Dokler so po Koblaki imeli Sežanci in Povirci pašnike, vedno so lepo za ceste skrbeli tako, da se je lahko vsak gospod brez skrbi po njej peljal, od kar pa so Sežanci in Povirci brezplačno Žercam te pašnike odstopili, žali Bog, ni se spolnil stari slovenski pregovor, ki se glasi: kdor za glaz ta za groš, pašnike so z veseljem prevzeli in od tistega časa pa do današnjega dne se niso še ceste dotaknoli ampak rajši vozijo in mučijo ubogo živino po žlebarjah, nego da bi ceste popravili in samo zato ne, ker vedno mislijo, da jo morajo Sežanci in Povirci popravljati. Le ta cesta ni samo za nas Štorce važna, temuč od kar so v Divači semnje ustanovili, hodijo po njej večidel vsi Kraševci in Vipavci, ker je najkrajša skoz Žerje, pa se vendar nobeden ne briga zanjo. Gg. županje so večidel udje cestnega odbora in se poganjajo le za skladovne ceste samo zato, ker ima večino od njih svoje konjiče, da se lahko po teh cestah vozijo, da se preveč ne pretresejo, za občinske pa se nobeden ne meni, naj se ubogi kraški trpin po njih muči, kakor hoče. Čuditi se je c. k. žendarmarji, da tega ne naznani c. k. glavarstvu, saj tudi oni niso varni, posebno po noči, ker po ten grdih cestah potujejo; saj vendar c. k. glavarstvo mora župane nadzorovati in ukazati, naj bi občinske ceste zboljšali, če ubogi trpin kraški ne more ob pravem času davkov plačati, kako brž pošle gosposka tistega gospodiča v rudeče kapci, da ubogemu kmetiču zadnji kravji rep iz hleva iztira, za kmetiške potrebe pa je tako malo skrbi.

Domače in razne vesti.

Imenovanje. Višji komisar finančne straže Karol Veitze in finančni komisar Oton vitez Zimmermann sta bila imenovana za finančna nadzorilca, prvi za Pulj in drugi za Koper.

Tržaški mestni zastop bo danes zvečer imel zopet sejo; na dnevnem redu so mej drugimi te le važne stvari: Odlok ministerstva o prizivu mestne de-

legacije zoper »veto« deželnega namestnika gledé postavljena mestnega nadzorilca za mestne ljudske šole. Predložil se načrt za trg za mestno bišo. Poročilo tržne komisije glede ustanovitve novega trga, namesto onega na velikem trgu. Poročilo komisije za preskrbovanje vode o njenem delovanju mej triletno dobo od 1882. do 1885. Pri tej priliki se bo zopet mnogo govorilo o Reki.

Čestitke g. J. Nabergoju. Od 8. junija pa do danes so se vedno predstavljale deputacije raznih društev, ki so prišle čestitati našemu dičnemu J. Nabergoju. V nedelo 14. t. m. se je zbralo pa okolo 1000 ljudi, ki je hotelo javno svojo ljubezen in spoštovanje pokazati do svojega poslanca. Od zgodnjega jutra je bilo polno ljudi pri njem, tako da je komaj ena deputacija ošla, ko je zopet druga došla. Pismenih čestitk je dobil brezštevilno, tako da se nam je čuditi, ker se tako zaupanje v redko kojega poslanca stavi, kakor v Nabergoja. Popoldne so se predstavile deputacije: Tržaškega podpornega in bralnega društva, pekoveškega pevskega društva »Jadranska Zarja«, pevskega društva »Zora«, pevskega društva »Skala« in mnogih ital. uruštev.

Na večer je zapela »Zora« tri pesni, kojeh se je neutrudljivo Nabergoj najsrčneje zahvalil, kmalo potem pride »Skala« in zapoje zopet ta tri zbere. Vidno ganjen zahvaljeval se je g. Ivan Nabergoj, ker toliko znamenj spoštovanja ga je popolnoma iznenadilo. Mej tednom so bili tudi gg. patriotičnih društev italijanskih pri njem, ter mu izrazili svoje veselje nad to sijajno zmago, koja je najslajnejša v Trstu in tudi v vsej Avstriji. Spion je vidno, da se je za to zmago zanimalo vse, kar je avstrijskega v Trstu, za to pa, tudi »Irredento« to tako skell in peče, da se na vse načine izgovarja. Mi pa bodimo ponosni nad to zmago, ali moramo biti vstrajni in tako delalni, kakor do sedaj še ne še več.

Afera z slovensko zastavo na Proseku. V nedelo 14. t. m. so šli naši pevci pokloniti se g. Ivanu Nabergoju. Mej temi pevci so bili tudi »Skalasti«. Prišli so se zavito zastavo na Opčine. Openski renegat Mirkovič je pa hitro postal sporočilo po 3 žendarmih na Prosek, ako Skala razvije zastavo, naj jo konfiscirajo. Rečeno, storjeno. Skala je šla skozi Prosek, da se pokloni svojemu poslancu z slovensko trobojlico in s črno rumenim trakom. Ali žendarmarji plane iz svoje hiše na »Skalo« in iztrga zastavonošo zastavo iz rok. Ker je bil zastavonoša primoran isto oddati na varnost svojega življenja, drugače bi se mu bilo slabo gnilo, nastavili so žendarmi bajonete proti njemu, da jo je izročil.

Ko so mu jo iztrgali iz rok, spusti se isti žendarm v tek in zbeži s zastavo v kasarno in zatvori za seboj vrata. Ljudstvo se je zbiralo pred kasarno in zahtevalo zastavo nazaj. Prišlo bi bilo lahko do boja, ko bi mirnejši ljuoje ne bili postopali pametnejši od komisarjev, ker oni so upravljstvo zadržali se svojim nepostavnim postopanjem. Komisarji bi bili morali postopati mirnejše, ne pa narod razburjati in dražiti, ter ga provocirati. Upamo, da bi bilo uže čas napraviti konec tem homatijam. Čemu se vedno dajo povodi od one strani, ki bi morala delati mir, za nemir. Zatvorili so tudi enega naših ljudi, ali ker se je bilo bati v resnici zelo slabih nastopkov, zato so ga morali žendarmi izpustiti. Narod je potem z vso silo zahteval, naj se da zastava nazaj, ali do danes še nemamo sporočila iz Proseka, kako se je na dalje godilo. Da »Salobarda«, »Independente« in »Popolo« cele članke o tem pišejo, nam niti povedati ni treba. Zakaj se zoper Slovence vporablja vedno nepostavna sredstva, zakaj ne bi za nas bile iste postave, ko za druge narode. Da pa Ginastica pri svojih izletih, kakor tudi pri zadržem v Devlu, vedno prižiga luči, ki značijo italijansko zastavo, tega pa neče druga gospoda znati. Zadosti je krivic, ki jih moramo trpeti, kupa je polna, skipeja je črt.

Slovanska čitalnica v Trstu napravi dne 20. t. m. koncert s tem le razpredom: 1. Horny: Popotnica po slov. narodnih pesnih; svira vojaška godba. 2. I. pl. Zajc: Overtura k operi »Mislava«; svira voj. godba. 3. Tovačovsky: »Bože živi«; poje zbor. 4. Thomas: Romauca iz opere »Mignone«; svira voj. godba. 5. I. Bendl: »Svoji k svojim«; zbor. 6. Meyerbeer: »Fackeltanz«; svira vojnič. godba. 7. I. Kocijančič: »Oblačku«; zbor se samopevom in z dvopevom. 8. Balfé: Duett iz opere »Ciganka«; svira voj. godba. 9. I. pl. Zajc: »Zrinski Frankopane«; zbor. 10. Ambrož: Potpourri »Operettenschau«; svira vojaška godba. Po dovršenem koncertu bode ples. Začetek ob 8. zvečer.

Pericam, krušaricam, mlekaricam, katere so zgubile kako hišo zaradi zadnje volitve, naznanjamo, da homo skuslji pridobiti jim druge boljše hiše, naj se le pri nas javijo, to je v našem uredništvu.

Tržaške novosti:

Krivičen denar. Na policijo je prinesel prodajalec limonade Anton C. krivično

dvajsetico. Ljudje, pazite na denar, da ne boste ogoljufani.

Masio Irredente. Dva gospoda nemških imen sta se šia v schoto večer po mestu sprehajati. Do njih sta došla dva potepuha italijanska ter sta prav s temi besedami v laškem jeziku sprehajajoča gospoda napala: Kričite živio Nabergoj za 10 kr. Ker gospoda nista hotela kričati, pričela sta jih pretepati in eden izmej njih je ranjen na čelu, da se mora zdraviti v bolnici. Tožba je uže uložena proti njima. Ko je došla straža, pa sta jo popihala, kakor navadno vsi italijanski pogumneži (?) Ta stvar je naročena od »Unione Ginnastica«, da se s tem naš pošteni Nabergoj z blatom ometuje, češ, da se za 10 kr. lahko podkupijo naši ljudje, da ne vedo, zakaj tako kličejo, ampak, da jih za malo denarja lahko obrneš kamor hočeš. Ma fini! —

Irredentisti. Neki perici od sv. Ivana, je nek Italijan, ki na Acquedotto nasproti Progresso Caffé prodaja svoje sladčice odpovedal pranje. Ako so Italijani tako strastni, tudi mi ne moremo biti hladnokrvni, ampak s kakoršno mero se nam meri, tako jim merimo mi. Slovenci ne kupujte od tacihi pijavk, ampak pustite jih naj prodajajo samo svojim patronom, bodemo videli, če jih bode strast minola. Ona perica naj se pa pri nas oglasi, da jej povemo za drugo bišo, kder bode tudi tiste krajcare služila, kakor tam. Okoliščani, zapomnite si, kako delajo z vami!

Sram naj ga bode! Oni Jurij Katalan bivši podpredsednik v Cikorije, spodil je dva delalca iz dela, ker sta pri slovenskem pevskem društvu. Mi nič drugzega ne rečemo, nego sram naj ga bode, ker se nam gnjusli o takih izmečkih več pisati. Okoliščani eto vam ljubezn v Cikorjašev!

Cikorija hođi nazaj! Uže smo zapeli tužen misare na grobu umrle Leopoldine Cikorije, ali glj čuda, nazaj hođi. Še zdihuje pod težo, ki so jo zvrnoli na njo in grozno trpi. Oh! toliko trpi, da si nihče ne more njenih bolečin domišljati. Verzota, Primožič, Miček Kralj in Škof z Grete še vedno toležejo na razbito rakev umrle Leopoldine Cikorije. Zamolkli glasovi se čujejo iz nje: Rešite me, otomite me; maščajte se za mene nad onimi, ki so me pokopali. In res, vsi ti apostoli, posebno Primožič, še agitujejo nadalje. Zadosti jim ni ta blamaža, da so tako sramotno propali, ampak še vedno imajo pogum delati dalje. Ali to se nam čudno dozdeva, zakaj vsakemu prigovarjajo, naj nikar nikomur ne povedo, da ne pridejo v »Edinost«, ali naši prijatelji nam vselej vse sporoče, tako ne ostane nič skrito. Do sedaj smo gledali s paznim očesom na nje ali od danes bodemo pa po Sokolovo motrili vse njihovo delo.

Zgorela je v ulici Androna del moro št. 2, 66letna udova Leonora Müller iz Trsta. Prevrnola je petroljevo svetilnico na se, olje se je zlilo po njej in unelo. Uboga žena je sicer kričala na pomoč, ali pomoč je prišla prekasno. Straži, ki je prihitala, jej je raztrgala obleko raz telesa ali rane so bile tako hude da je kmalu potem vzdahnola dušo. Nesreča nikedar ne počiva.

Nesreča. 10letni dečko Dragotin Zupančič je hotel skočiti z male ladjice na suho, ali bil je predaleč in tako je pal mej dve drugi ladjici, ter si je strl nogo. Žalostni starši odvedli so ga v bolnico. — 65letni Ivan G. iz Postojne je bil v nedelo tako natrkan, da se je komaj premikal. V tej pijanosti se je spotaknil in tako nesrečno pal, da so ga morali odvesti v bolnico, kder bode težko ozdravil. — 35letnemu Petu M. iz Dalmacije, delalcu na ladjah, pala je težka variga na nogo, ter mu desno nogo strla.

Policijsko. Nek 20letni prodajalec podob iz malca rodum Tržičan je 55letnemu tkalcu Antonu Weissu zagnal kozarec v glavo tako močno, da mu je kost v nosu strl. Ranjenca so peljali v bolnico, napadovalca pa v zapor. — Kočijaž G. R. je ukral Katarini R. večo svoto denarja in 6 zastavnih listkov. Tata so prijeli. — Iz zaloge lesa g. L. in drugov so neznani tatovi odnesli več desk vrednih okolo 20 fr. — Gašparju M. iz Škorkole so odnesli neznani tatovi nad 200 fr. gotovega denarja. In to od 9 do 10 ure v jutro. V ulici Madonina je prodajalcu tobaka J. P. zmanjkulo 15 piščet. Prijeli so več razgrajavec in tudi potepuhov, ker so bili sumljivi. — Nekojim usmiljenim sestram so preskrbeli ponočna stanovanja.

Narodnemu domu v Ljubljano je poslala »desetkeberska družba v Trstu« za mesec junij šest gold. 60 nov.

Tržaškim Slovincem. Izpod Čavna 12. junija. Čestitati moramo našim bratom v Trstu in okolici, od katerih odmeva neutrudljivo delovanje na narodnem polju, katero vzbuja napredovanje mej našim narodom. Po neutrudljivem delovanju ste dosegli svoj svetli namen, priborili ste si zmago, katera naj bo vzgled vsem vašim bratom po vseh slovenskih pokrajinah, in prav tako bodi vaš mnogozaslužni slavljencec g. Nabergoj vzgled vsem onim, kateri imajo dolžnost braniti pravice svojih volilcev.

Živeli Tržaški Slovani, mnogo let Bog živi poslanca g. Nabergoja.

Poštarne tiskalice (štamplije) v hrvatskem in slovenskem jeziku mora imeti vsak poštni urad v krajih, kder je prebivalstvo slovensko in hrvatsko in tudi tam, kder je mešano prebivalstvo, to je italijansko-slovensko ali italijansko hrvatsko, t je te dni objavilo samo poštno vodstvo v Trstu. Lahonski list »L'Istria« je te dni napadovala nek poštni urad v Istri, češ, da je to hrvatska pošta, ker daja tudi hrvatske štamplije. Poštno ravnateljstvo je na to poslalo v omenjeni list uradni popravek, v katerem je čitati, da imajo Slovenci in Hrvatje povsod na Primorskem kder prebivajo mešani z Italijani ali sami pravico, da tirjajo od pošt-nih uradov slovenske, oziroma hrvatske tiskalice, in da je uradom strogo zapovedano, da držé omenjene tiskalice. To je bil dober tobak Irredentarjem, ob enem pa klic Slovincem in Hrvatom, da se poslužujejo svojih pravic.

Krasa se nam piše 12. t. m: Pregovor pravi: Suša vzame en kos kruha, moča pa dva, ali ta pregovor za Kras ne velja; pri nas je prav nasprotno, pri nas moča vzame en kos kruha, suša pa dva, ker prav ta je premalo pogozdenemu Krasu največja šiba, ki nas tepe skoraj vsako leto bolj ali manj. Žalostno je gledati rastline v hudej suši; ko se solace za jutranjo zarjo prikaže, vse pričakuje dežja, še prevzetno ptico pivko žeja pritiska, ker ona ne sme drugače vode piti, nego kar je od dežja nalovi. — Dne 11. t. m. pa smo imeli tak dež, da se ga uže leta in leta ne spominamo. Uže na jutro so se začeli valiti črni oblaki od jadranskega morja, naglo je stemnelo nebo začele so padati debele kaplje in vršelo je v oblakih, kakor bi se toča napravljala, potem pa se je ulila in polu ure lila taka ploha, da se je po vseh poteh koprivske občine valila voda, da je bilo groza, in so bili ljude uže v strahu. Ali to se ni raztezalo na široko, kakor čujem, bito je v Koblejglavi in Stanjelu le malo dežja, ko bi ga več bili potrebovali.

Velikansk bogatin in tržaški trgovec g. Economo, mož ki je bil poprej na Ruskem in ima še vedno svojo podružnico v Odesi, si je pustil priti iz Ruskega pravo rusko vozno opravlo, par brzonogih, črnih konj, ruski faeton in ruskega blapca nekega Osip Kiriskij, ki hođi po Trstu v originalni obleki ruskih izvožčev in je sploh jako natančen, vesten in tako soliden in omikan mož, da more služiti našim mnogim slovenskim konjarjem le v izgled. — Ta ruski kočijaž je vozil nek dan proti Miramaru, a za njim je prišla kočija Strudhofova in on jo je pustil naprej iz kortoazije, ker je mislil, da je notri go-poda. — Ker pa je kesneje ruski kočijaž zvedel, da ni bilo gospode v kočiji in da se je Strudhofov kočijaž hvalil, da je prevozil Rusa, je zadnji v ital. listu »Il Soldo« pozval na stavo vsacega, kedor hoče staviti z njim, da pride s svojim parom konj v 8. nadalje v 9. minutih iz Trsta v Miramar. V Miramar je 2 uri hoda, in to pot napraviti v 9 minutah, to more le Rus se svojimi ruskimi konji v resnici se ni tudi nobeden oglašil.

Banka »Slovenija«. Oziraje se na sklep občnega zbora prve občne zavarovalne banke »Slovenije« v likvidaciji potrjenega 23. maja t. l. od tukajšnje visoke c. k. deželne sodnije kot trgovinskega sodišča, pričinja se izplačevanje na vsako polno vplačanih in pravoveljanih delnic bivše »Banke Slovenije« po 7 gold. na vsako delnico počeni s 16. junijem t. l. — Izplačevanje izvršuje dr. Karol Ahačič, advokat v Ljubljani, v svoji pisarni na starem trgu hiš. št. 13 proti izročitvi izvirne delnice ter proti kolekovani pobotni. Ob enem se slavno občinstvo opozarja, da so le tiste delnice še pravoveljavne, na katere se je tudi tretje doplačilo 24 gold. ali skupaj 164 gold. vplačalo. Dediči se imajos sodnijskim izročilnim pismom (Einantwortungsurkunde) izkazati. Za iste stranke pa, katere bi se do konca tekočega leta po svoje deleže ne oglašile, se bodo dotični deleži sodnijsko depozitirali.

Kolera se na Španjskem vedno, če tudi ne prav naglo širi. V Madridu je zavladal velik strah; kdor le more iz mesta beži; vsled tega so se morali vlaki pomnožiti; šole se poprej zapiró, državni zbor niti kolikor mogoče z razpravo, da poslanci Madridu poprej hrbet obrno. Kralj i kraljica pa sta dala lep vzgled s tem, da sta izjavila, da mej kolero ne zapustita Madrida. Zdravniki tolažijo ljudstvo s tem, da kolera letos ne bode huda, ker so cime, ki so na Španjskem prezimile, svojo moč zelo zgubile. Najhujša je kolera zdaj v Murelji, kder jih na dan nad 100 zbolil in nad 50 umre. Sploh pa je mrljivost velika, ker znaša 80%.

Nesreča. Mesto Grodno na Ruskem je 10. in 11. t. m. skoraj popolnoma pogorelo; najlepši deli mesta, mnogo cerkev in vladnih poslopij je v pepelu; škode je silno veliko in še velika sreča, da noben človek ni zgorel.

Iz Evrope v Indijo v osem dneh. Ruska vlada je sklenola, da se ima zgraditi velika zahvalniška železnica, katero je pripravil general Arekov in delo takoj začeti in

